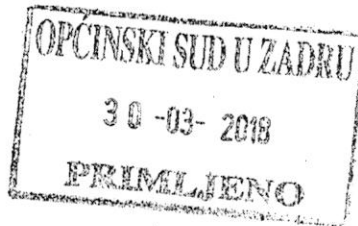
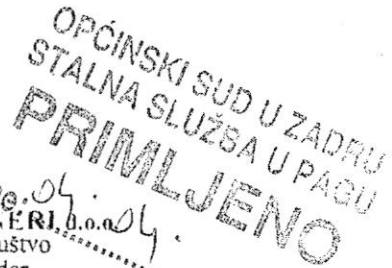

Republika Hrvatska
Županijski sud u Zadru
Zadar, Ulica plemića Borelli 9

Poslovni broj: 5 Gž-758/16-4

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
PRIMČA & PARTNERI d.o.o.
odvjetničko društvo
pisarnica Zadar

PRESUDA
I
RJEŠENJE

12-04-2018

primljeno

Županijski sud u Zadru, u vijeću sastavljenom od sudaca ovoga suda i to Blanke Pervan, kao predsjednice vijeća, Marina Grbića, kao člana vijeća i suca izvjestitelja, te Ante Milovca, kao člana vijeća, u građanskopravnoj stvari tužitelja Komunalnog društva Pag d.o.o., Pag, Braće Fabijanić 1, OIB: 08382999002, zastupan po generalnim punomoćnicima odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Boris Grgurić i Hrvoje Bičanić, Ogulin, Josipa bana Jelačića 8, protiv tuženice Općine Kolan, Kolan, Trg Kralja Tomislava 6a, OIB: 63577538914, tada zastupana po punomoćnicima, odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Župić & partneri d.o.o., Pisarnica Zadar, sada po generalnim punomoćnicima, odvjetnicima u Odvjetničkom društvu Šimović i Bošnjak Milić d.o.o. iz Slavenskog Broda, Trg slobode 16/I, radi naknade štete, odlučujući o žalbama tuženice protiv presude i rješenja od 10. studenog 2015. i rješenja od 29. travnja 2016. Općinskog suda u Zadru, Stalna služba u Pagu poslovni broj Pn-104/15, u sjednici vijeća održanoj dana 26. ožujka 2018.,

presudio i riješio je

1. Odbija se djelomično žalba tuženice Općine Kolan kao neosnovana te se potvrđuje presuda u točki 1. njezine izreke i rješenje Općinskog suda u Zadru, Stalna služba u Pagu poslovni broj Pn-104/15 od 10. studenog 2015., dok se žalba tuženice djelomično uvažava te preinačuje odluka o trošku sadržana u točki 2. izreke prvostupanjske presude tako da je tuženica dužna nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznos od 378.884,37 kuna, umjesto iznosa od 432.937,50 kuna, dok se zahtjev u iznosu od 54.053,13 kuna odbija.

2. Odbija se žalba tuženice kao neosnovana te se potvrđuje rješenje Općinskog suda u Zadru, Stalna služba u Pagu poslovni broj Pn-104/15 od 29. travnja 2016., s time da se odbija i zahtjev za naknadom troška žalbenog postupka.

Obrazloženje

Uvodno označenom presudom od 10. studenog 2015. suđeno je kako sijedi:

„1. Nalaže se tuženici Općini Kolan, Kolan, Trg Kralja Tomislava 6a, OIB: 63577538914, da tužitelju Komunalno društvo Pag d.o.o., Pag, Braće Fabijanić 1, OIB: 08382999002, isplati iznos od 3.109.160,69 kune uvećano za propisanu zakonsku zateznu kamatu tekuću od 17. lipnja 2014. godine pa do 31. srpnja 2015. godine uvećanjem eskontne stope HNB-a koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećano za osam postotnih poena, a od 01. kolovoza 2015. godine do isplate po

stopi koja se određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, sve u roku od 15 dana.

2. Nalaže se tuženici Općini Kolan, Kolan, Trg Kralja Tomislava 6a, OIB: 63577538914, da tužitelju Komunalno društvo Pag d.o.o., Pag, Braće Fabijanić 1, OIB: 08382999002, naknaditi prouzročeni parnični trošak u iznosu od 432.937,50 kuna, u roku od 15 dana.“

Istodobno je rješenjem odbijen prigovor pravomoćno presudne stvari.

Protiv gornje presude i rješenja žali se tuženica zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se odluke preinače ili ukinu.

Na žalbu nije odgovoreno.

Žalba je djelomično osnovana.

Po ocjeni ovog suda prvostupanjska presuda nije opterećena niti jednom apsolutno bitnom povredom procesnog zakona iz čl. 354. st. 2. točka 2., 4., 8., 13. i 14. Zakona o parničnom postupku («Narodne novine», broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 148/11, 25/13 i 89/14 - dalje ZPP) na koje pazi po službenoj dužnosti, temeljem čl. 365. st. 2. ZPP-a, a ni onima na koje se upire u žalbi i to: a) iz točke 9. jer nema subjektivnog identiteta sa postupcima koji su se vodili protiv Komunalnog društva Kolan d.o.o. niti postoji objektivni identitet jer u ovoj parnici prema činjeničnoj osnovi tužbe, koja također veže sud i opravdava petit, tužitelj traži naknadu štete po osnovi ugovorne odgovornosti koja je nastala povredom ugovorne obveze za koju odštetnu odgovornost osim općih pretpostavki moraju postojati još dvije, a to su postojanje - ugovora i povreda ugovorne obveze - dok Komunalno društvo Kolan d.o.o. s tužiteljem nije u pravnoj (ugovornoj) zajednici i njegova obveza može biti samo izvangovorna, dakle, obveze ne proistječu iz iste činjenične i pravne osnove, te b) iz točke 11. jer pobijana presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati.

Pored toga, nije počinjena ni relativno bitna povreda, a koja bi mogla utjecati na zakonitost i pravilnost pobijane presude, iz čl. 354. st. 1. u svezi čl. 299. st. 1. ZPP-a, jer je u tužbi predloženo vještačenje na okolnost visine štete, s time da po čl. 259. ZPP-a sud rukovodi vještačenjem, a to znači da postavi zadatak i pozove vještaka te da, u smislu čl. 260. ZPP-a, usmeno na raspravi odgovori na pitanja stranaka i dade dopunski nalaz, što je ovdje sve učinjeno, a kako je tuženik na ročištu od 22. listopada 2015. odustao od ponovnog saslušanja vještakinje glede daljnjih paušalnih prigovora to je sud nalaz opravdano prihvatio jer nije bilo potrebe, u smislu čl. 261. ZPP-a, za kontrolnim vještačenjem putem drugog vještaka u pogledu visine štete, s time da je vještakinja imala na rasplaganju svu potrebnu dokumentaciju kako u pogledu količina isporučene vode po izdanim i utuženim računima, kojim količinama nije prigovoreno od strane Komunalnog društva Kolan d.o.o. što bi isti zasigurno učinio da nisu odgovarali stanju vodomjera, a vještakinja je imala u vidu i odluku o cijeni vodnih usluga broj 354/2011 od 21. ožujka 2011. koja je priložena na listu spisa 112 do 115 pa je tuženik istu mogao razgledati i prepisivati sukladno čl. 150. st.1. ZPP-a.

Sud prvog stupnja svoju odluku obrazlaže time:

- da je predmet spora zahtjev tužitelja da mu tuženik isplati iznose naknade štete koje je tužitelj mogao ostvariti po osnovi isporučene pitke vode da mu tuženik nije uskratio isporuku vode na području Općine Kolan, za naselja Mandre i Kolan,

- da pitanje aktivne i pasivne legitimacije u ovom postupku proizlazi iz ugovora koji su parnične stranke zaključile 1. listopada 2003. gdje su u članku 5. ugovorile da se ugovor zaključuje na neodređeno vrijeme i da se isti može raskinuti samo suglasnošću stranaka. Nigdje tijekom ovog postupka nije naznačeno, a niti je tuženik dokazao, da je navedeni ugovor ikada raskinut ili da više ne egzistira, kao niti činjenicu da su stranke postigle pisanu suglasnost o raskidu ugovora, suprotno navedenom ugovoru tuženik je putem svog Općinskog vijeća donio odluku pod brojem Klasa: 363-02/11-01/04, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 9. prosinca 2011. koja se odnosi na obavljanje djelatnosti javne vodoopskrbe kojom je tužitelju uskraćeno obavljanje komunalnih djelatnosti javne vodoopskrbe i skupljanja i odvoza komunalnog otpada na području Općine Kolan. Navedena odluka počela se je primjenjivati od 1. siječnja 2012. te je objavljena u Službenom glasniku Zadarske županije. Njen sadržaj stranke nisu učinile spornim. Nakon toga tuženik je donio odluku pod brojem Klasa: 363-02/11-01/05, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 23. prosinca 2011. kojom je ustupljeno, između ostaloga, obavljanje komunalne djelatnosti sakupljanja i odvoza komunalnog otpada na području općine Kolan Komunalnom društvu Kolan d.o.o. Takve odluke tuženika u suprotnosti su sa spomenutim ugovorom zaključenim između parničnih stranaka od dana 1. listopada 2003. i nezakonitost takvih odluka tuženika potvrdilo je i Ministarstvo poljoprivrede koje je donijelo odluku pod brojem Klasa: UP/I-030-01/12-01/1, Urbroj: 525-12/0920-12-8 od 5. studenog 2012. kojom su obustavljeni od primjene odluka Općinskog vijeća Općine Kolan, pod brojem Klasa: 363-02/11-01/04, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 9. prosinca 2011. te odluka Općinskog vijeća Općine Kolan, Klasa: 363-02/11-01/05, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 23. prosinca 2011. Upravo je tuženik takvim svojim odlukama distribuciju vode sa tužitelja protupravno prenio na svoje Komunalno društvo Kolan d.o.o. kojeg je ujedno i tuženik jedini osnivač, što proizlazi iz izvoda iz sudskog registra za navedeno trgovačko društvo. Navodi tuženika da distribuciju vrši trgovačko društvo Komunalije d.o.o. Novalja je irelevantno za ovaj spor jer u razdoblju na koje se odnosi postavljeni tužbeni zahtjev trgovačko društvo Komunalije d.o.o. Novalja nije vršilo distribuciju na području naselja Kolan i Mandre. Osim toga očito je kako ovdje nije od presudne važnosti tko vrši distribuciju, već je bitno po ovlaštenju koga vrši distribuciju te da li takvim ovlaštenjima nastaje šteta,

- da je tuženik svojim radnjama jednostrano prekršio ugovor zaključen između parničnih stranaka od dana 1. listopada 2003., da su njegove odluke bile protuzakonite u prilog takve teze govori činjenica da je Ministarstvo poljoprivrede takve odluke ukinulo. U pravu je tužitelj kada navodi da uzročna veza na takvu protupravnu odluku tuženika se očituje u tome da je tužitelj fizički onemogućen u vršenju daljnjih radnji vezanih za distribuciju vode, a tuženik je protupravno takvu radnju omogućio svojem Komunalnom društvu Kolan d.o.o., kojeg je tuženik osnivač, a koje komunalno društvo kao štetnik ujedno solidarno odgovara za štetu za tuženikom. Tuženik se nije htio pokoriti odluci ministarstva i svoju protupravnu radnju ispraviti na način da vrati distribuciju vode tužitelju, koji je za to bio i zakonski ovlašten. Kako je tužitelj bio fizički onemogućen na obavljanje radnje na koju je zakonski imao pravo, to je time nastala tužitelju šteta jer su mu otpali svi prihodi koje bi ostvario distribucijom vode na tom području, da iz iskaza svjedoka Duška Dragičevića proizlazi kako tužitelj nije imao mogućnosti naplaćivati i distribuirati vodu krajnjim korisnicima, sve zbog navedenih odluka tuženika, već da se je voda distribuirala samo do vodosprema, a koji iskaz sud drži vjerodostojnim i u skladu sa ostalim provedenim dokazima,

- da je u čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima («Narodne novine», broj 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15 - dalje ZOO) propisano kako je šteta umanjene nečije imovine (obična šteta), sprječavanje njezina povećanja (izmakla korist) i povreda prava osobnosti (neimovinska šteta). Za štetu je potrebna uzročno-posljedična veza. Ovakvim radnjama tuženika nesporno je da nije bilo odluka tuženika koje su ukinute da bi tužitelj imao zakonske i fizičke mogućnosti vršiti daljnju distribuciju vode na tom području, opskrba vode bi se odvijala kao i do tada te ne bi nastajala šteta tužitelju,

- da prigovor presuđene stvari ovaj sud nije prihvatio jer tuženik nije dokazao da su između istih stranaka već vođeni istovrsni postupci za istu tražbinu odnosno prema prijedlogu za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave od 3. kolovoza 2012. ovrhovoditelj ovdje tužitelj traži od Komunalnog društva Kolan d.o.o. naplatu duga, dakle, od drugog tuženika i po drugoj osnovi, a ne od tuženika i prijedloga za ovrhu na temelju vjerodostojne isprave od 24. kolovoza 2012. podnesenih kod javnog bilježnika Elizabete Škunca pod posl. br. Ovr-213/2012. od 6. rujna 2012. i posl.br. Ovr-185/2012. od 31. kolovoza 2012. i donesenih rješenja o ovrsi, što proizlazi i iz presuda Županijskog suda u Zadru broj Gž-338/14 od 24. ožujka 2014. (list 79 do 81 spisa) i presude broj Gž-749/14 od 24. ožujka 2014. naplata je izvršena, ali nema subjektivnog niti objektivnog identiteta odnosno nema istog tužbenog zahtjeva koji se temelje na identičnoj činjeničnoj osnovi niti iste parnične stranke te je sud temeljem čl. 333. st. 2. ZPP-a odbio prigovor pravomoćno presuđene stvari kao neosnovan i odlučio kao u izreci rješenja,

- da u pogledu prigovora tuženika da ne postoji solidarna odgovornost tuženika sa Komunalnim društvom Kolan d.o.o. i da bi za štetu, ako postoji bilo odgovorno isto društvo navodi se kako je u ovom postupku tuženik Općina Kolan, a ne Komunalno društvo Kolan d.o.o. pa iz gore navedenih razloga sud drži upravo tuženika da je svojim radnjama i postupcima dovelo do nastanka štete. Posljedice djelovanja tuženika je da je tužitelju prestalo obavljanje djelatnosti distribucije vode na području općine Kolan, takve odluke nije donosilo navedeno trgovačko društvo. To što je netko treći platio dio dugovanja ne može utjecati na prestanak obveze po osnovi naknade štete od strane tuženika (čl. 1107. st. 4. ZOO-a), budući su međusobno povezane, Komunalno društvo Kolan d.o.o. osnovao je tuženik, isti je donio o tome odluku i to odluku Općinskog vijeća Općine Kolan od 29. siječnja 2014. obavljanje djelatnosti javne vodoopskrbe i javne odvodnje, prava korištenja, upravljanja i održavanja komunalnom infrastrukturom za područje Općine Kolan ustupila je trgovačkom društvu Komunalije d.o.o. Novalja, ali ne za razdoblje od 1. siječnja 2012. do 31. prosinca 2013. za koje razdoblje tužitelj i potražuje naknadu štete, dakle u tom razdoblju vodu je tuženiku distribuirao tužitelj, a ne Komunalije d.o.o. Novalja, te odluka nema bitnog značaja za donošenje odluke u ovom predmetu, niti od 9. prosinca 2009. budući tuženik niti jednim dokazom nije dokazao da je po žalbenom postupku odlučeno, a također niti Izvješće o obavljenoj financijskoj reviziji općine Kolan za 2010. godinu budući tuženik niti jednim dokazom nije dokazao da je došlo do podjele imovine između Komunalnog društva d.o.o. Kolan i tužitelja, a prema odluci Južni ogranak d.o.o. za skupljanje, pročišćivanje i distribucije vode podiže cijene vode i za područje Paga, koji u to vrijeme, dana 27. travnja 2012. (list 64 spisa) distribuirao vodu za područje Općine Kolan, a prema odluci od 30. siječnja 2013. jedinstvena je cijena 1,66 kn, ali tuženik je sa tužiteljem zaključio za obavljanjem komunalnih djelatnosti opskrbu vodom, odvodnju otpadnih voda te odlaganje komunalnog otpada u naseljima Kolan i Mandre u Općini Kolan zaključenog dana 1. listopada 2003. te Odlukom Općinskog vijeća Općine Kolan od 9. prosinca 2011. kojom odlukom je uskratio pravo javne vodoopskrbe i djelatnosti sakupljanja i odvoza komunalnog otpada tužitelju, naložio mu da obavi očitovanje brojila do 31. prosinca 2011., te Odluci od 23. prosinca 2011. prema kojoj je ustupio Komunalnom društvu Kolan d.o.o. obavljanje tih djelatnosti, i time

onemogućio obavljanje te djelatnosti od strane tužitelja, koje su odluke obustavljene od strane Ministarstva poljoprivrede odlukom od 5. studenoga 2012., dakle, odluke tuženika nisu bile zakonite pa su te radnje uzročna veza između nastanka štete tužitelju, jer su iste donesene protivno njegovoj volji i zakonskim propisima,

- da tuženik nije prigovarao računima dostavljenim niti je plaćao potrošnju vode u navedenom razdoblju, niti je prigovarao visini i osnovi izdavanja računa (ugovor br. 476/2012, list spisa 13 do 33), koji su računi dospjeli na naplatu. Prema e-izvratku iz sudskog registra Trgovačkog suda u Zadru registrirano je trgovačko društvu Komunalno društvo Kolan d.o.o. za obavljanje komunalnih i drugih djelatnosti, a u Izvješću o obavljenoj reviziji od 12. srpnja 2013. tužitelj mora vodu distribuirati po stvarnoj cijeni m^3 , a to je prema cjeniku 7,92 kn, nesporno među strankama,

- da je sud utvrdio kako je tuženik odgovoran za nastanak štete pa je trebalo utvrditi visinu štete prema stvarno isporučenoj količini vode te ovisno o cijenama tužitelja. Stoga je i proveden dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po sudskoj vještakinji Majdi Korljan dipl. oec. iz Zadra. Zadaća vještaka bila je utvrditi stvarnu tražbinu tuženika prema tužitelju kroz utuženo razdoblje, sve s obzirom da su pojedini iznosi bili plaćeni tužitelju, kao i utvrditi da li isporučena količina vode odgovara količini iz poslovnih knjiga stranaka te da li je postavljeni tužbeni zahtjev u pogledu dospjeća u skladu sa odlukama tužitelja. U svom pisanom nalazu i mišljenju od 30. siječnja 2015. sudska vještakinja naznačila je ako iz Izvješća o obavljenoj reviziji - ekonomskoj opravdanosti razlika u cijeni javne vodoopskrbe (opskrba pitkom vodom) na području Zadarske županije za 2012. godinu izrađenog od strane Državnog ureda za reviziju, područni ured Zadar, proizlazi kako fiksni dio najniže osnovne cijene vodnih usluga služi pokriću troškova koji ne ovise o količini isporučenih vodnih usluga, a nastaju kao posljedica priključenja nekretnine na komunalne vodne građevine, dok varijabilni dio najniže osnovne cijene ovisi o količini isporučenih vodnih usluga, u konkretnom slučaju da je tuženik do konca 2011. godine isporučivao vodu korisnicima na području grada Paga i općine Kolan, početkom 2012. godine isporuku vode iz vodoopskrbnog sustava otočnog vodovoda za naselje Kolan i Mandre da je preuzimalo Komunalno društvo Kolan, da je odluku o tome donijelo Općinsko vijeće Općine Kolan u prosincu 2011. godine gdje je cijena određena u iznosu od $3,61 \text{ kn/m}^3$, gdje je tijekom 2012. godine isporučeno Komunalnom društvu Kolan d.o.o. $203\,373 \text{ m}^3$, što obračunato iznosi 734.176,00 kuna te navodi kako je takva cijena niža od najniže osnovne cijene te je time tužitelj ostvario 766.666,00 kn manje prihoda. Vještakinja nadalje navodi kako sukladno Odluci o cijeni vodnih usluga tužitelja br. 354/2011 od 21. ožujka 2011. proizlazi da fiksni dio osnovne cijene vodne usluge javne vodoopskrbe iznosi 18,00 kn/mj, osnovna cijena vodne usluge javne vodoopskrbe (varijabilna) iznosi $7,20 \text{ kn/m}^3$ što uvećano za PDV od 10% ukupno iznosi $7,92 \text{ kn/m}^3$. Vještakinja je utvrdila kako ukupna šteta počev od mjeseca siječnja 2012. godine pa zaključno sa mjesecom prosincem 2013. godine po osnovi naplate osnovne cijene vodne usluge javne vodoopskrbe iznosi 3.200.780,88 kn, a sve primjenom važećeg cjenika od $7,92 \text{ kuna/m}^3$ iz Odluke tužitelja o cijeni vodnih usluga od 21. ožujka 2011. Vještakinja navodi kako proizlazi da su izvršene uplate od strane Komunalnog društva Kolan d.o.o. i ukupno sa zadnjom uplatom na dan 16. lipnja 2014. uplaćen je iznos od 642.234,60 kn te primjenom pravila o uračunavanju utvrdila iznos duga od 3.199.882,23 kune. Po prigovorima sudska vještakinja dostavila je dopunu nalaza i mišljena od dana 2. listopada 2015. gdje je utvrdila da obračunate količine vode odgovaraju poslovnoj dokumentaciji tužitelja, a ujedno je korigirala iznos sukladno prigovorima stranaka te je utvrdila kako konačni dug sa zadnjom uplatom iznosi 3.109.160,69 kuna, po kojem obračunu je u konačnici tužitelj svojim podneskom od 19. listopada 2015. odredio svoj tužbeni zahtjev. Tuženik je na ročištu od dana 22. listopada 2015. prigovarao vještačenju, ali je ujedno predložio da se vještak dodatno ne saslušava te je

stoga sud nalaz i mišljenje vještaka cijenio vjerodostojnim i u skladu sa pravilima struke i dokumentaciji koja prileži spisu. Odluku o kamatama sud je donio temeljem čl. 29. st. 2. ZOO-a. Odluku o troškovima sud je donio temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora za pojedino razdoblje postupka.

Navedena relevantna činjenična utvrđenja i primjenu materijalnog prava ovaj sud prihvaća, u smislu čl. 375. st. 5. ZPP-a, s time da žalitelju valja u odnosu na žalbene prigovore odgovoriti da su stranke u ugovornom odnosu od 1. listopada 2003. (list spisa 94) stipulirajući u čl. 5. da se ugovor zaključuje na neodređeno vrijeme i da se isti može raskinuti samo suglasnošću stranaka, te da nije prijeporno da je tuženik jednostrano odustao od ugovora tako što je putem Općinskog vijeća donio odluku pod brojem Klasa: 363-02/11-01/04, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 9. prosinca 2011. koja se odnosi na obavljanje djelatnosti javne vodoopskrbe kojom je tužitelju s danom 1. siječnja 2012. uskraćeno obavljanje komunalnih djelatnosti javne vodoopskrbe koja odluka je u suprotnosti sa spomenutim ugovorom od 1. listopada 2003. i nezakonita jer je Ministarstvo poljoprivrede donijelo rješenje pod brojem Klasa: UP/I-030-01/12-01/1, Urbroj: 525-12/0920-12-8 od 5. studenog 2012. obustavilo od primjene odluku Općinskog vijeća Općine Kolan pod brojem Klasa: 363-02/11-01/04, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 9. prosinca 2011. te odluka Općinskog vijeća Općine Kolan, Klasa: 363-02/11-01/05, Urbroj: 2198/33-40-11-1 od 23. prosinca 2011.

Stoga je pravilan zaključak suda prvog stupnja da je tuženik takvim svojim odlukama kojima je distribuciju vode sa tužitelja protupravno prenio na svoje Komunalno društvo Kolan d.o.o. bjelodano povrijedio spomenute preuzete ugovorne obveze iz ugovora od 1. listopada 2003. s time da sud nije ovlašten preispitivati zakonitost i pravilnost rješenja koja su donijeta od nadležnih upravnih tijela, te da valja dodati da je po čl. 7. Zakona o vodama („Narodne novine“ broj 153/09, 63711, 130/11, 56/13 i 14/14) voda opće dobro koje se može koristiti na temelju čl. 163. st. 1. tog Zakona i čl. 4. st. 1. točka 2. tada važećeg Zakona o koncesijama („Narodne novine“ broj 125/08, 90/11 i 143/12) samo na temelju koncesije koju tuženik, za razliku od tužitelja, nije ishodio.

Sukladno odredbi iz čl. 360. st. 1. ZOO te čl. 342. st. 2. ZOO zbog neispunjenja ugovorne obveze tuženice tužitelj ima pravo na naknadu štete od tuženice (v. primjerice odluke Vrhovnog suda republike Hrvatske broj II Rev 17/1994 i Rev-x 57/2008). Kod toga, po nalaženju ovog suda treba istaknuti, da pri utvrđivanju, da li je uslijed neispunjenja ugovorne obveze vjerovniku nastala određena šteta valja imati u vidu odredbu čl. 1046. ZOO-a koja određuje pojam materijalne štete u smislu umanjenja nečije imovine (obična šteta) i sprječavanje njezinog povećanja (izmakla dobit).

S obzirom na naprijed iznijeta utvrđenja i po stajalištu ovog suda sud prvog stupnja je pravilno zaključio da je do neizvršenja ugovora sklopljenog među strankama došlo zbog neispunjenja ugovornih obveza po tom ugovoru od strane tuženika prema tužitelju zbog jednostranog raskida zaključenog ugovora u kojoj pravnoj situaciji je sud prvog stupnja pravilno prihvatio tužbeni zahtjev tužitelja s osnova isplate osnovne cijene vodne usluge od siječnja 2012. do konca 2013. za stvarno isporučenu količinu pitke vode od 12.068 m³ po cijeni od 7,92 m³, što je osnovna cijena vodne usluge javne vodoopskrbe (varijabilna) koja iznosi 7,20 kn/m³ što uvećano za PDV od 10% ukupno iznosi 7,92 kn/m³, sukladno i izvješću o obavljenoj reviziji od 12. srpnja 2013. po kojoj tužitelj mora vodu distribuirati po stvarnoj cijeni m³, sukladno Uredbi o najnižoj osnovnoj cijeni vodnih usluga i vrsti troškova koje cijena vodnih usluga pokriva („Narodne novine“, broj 112/10), od kojeg iznosa je vještakinja odbila uplate Komunalnog društva Kolan d.o.o. u iznosu od 642.234,60 kuna i uračunavanjem ispunjenja sukladno odredbi čl. 172. ZOO-a utvrdila da dug iznosi 3.109.160,69 kuna, a uz

pravilnu primjenu zakonskih zatezних kamata sukladno odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, jer je u pitanju ugovorni odnos osoba javnog prava.

Kraj navedenog stanja stvari valjalo je žalbu tuženice djelomično odbiti i potvrditi prvostupanjsku presudu glede glavne stvari u točki I. njezine izreke i rješenje o presuđenoj stvari, temeljem čl. 368. st. 1. i čl. 380. točka 2. ZPP-a.

Međutim, što se tiče odluke o trošku sadržana u točki 2. izreke prvostupanjske presude s pravom se u žalbi navodi da je djelomično rezultat pogrešne primjene materijalnog prava jer je tužitelju valjalo sukladno Tbr. 9. točka 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika («Narodne novine», broj 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15) priznati polovicu nagrade za ročišta od 19. studenoga 2014 i 2. travnja 2015. dok je pravilno priznata nagrada za ročište od 22. listopada 2015. jer se raspravljalo o glavnoj stvari, no za ročište od 7. srpnja 2015. je trebalo po Tbr. 9. točka 5. priznati 25% nagrade ili 4.859,37 kuna, a ne punu nagradu, za ročište za objavu odluke je pravilno priznata nagrada jer je pristupio punomoćnik tužitelja, kao i za sastav podneska od 26. ožujka 2015. budući se repliciralo na podnesak tuženika pa je radnja bila potrebna za vođenje postupka, zbog čega je odlučeno kao pod točkom 2. izreke ove drugostupanjske odluke tako da je dosuđeni trošak umanjen za iznos od 54.053,13 kuna.

Konačno, što se tiče rješenja od 29. travnja 2016. kojim je odbijen prigovor tuženice protiv rješenja o pristojbi od 5. travnja 2016. kojim je pozvana na plaćanje na plaćanje sudske pristojbe na žalbu u iznosu od 10.000,00 kn, sud prvog stupnja svoju odluku obrazlaže time da je tuženica podnijela žalbu na presudu, ali nije platila pristojbu na žalbu, da je podnijela prigovor navodeći da se ne plaća pristojba veća od 5.000,00 kn temeljem čl. Tar. br. 1. st. 1. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“, broj 26/03, 125/11, 112/12 i 157/13, dalje - ZSP), međutim, da se za plaćanje sudske pristojbe na žalbu primjenjuje se Tar. br. 3. st. 1. ZSP-a uvećan za 100% plaćene sudske pristojbe na presudu, koja je plaćena u iznosu od 5.000,00 kn, tako da na žalbu 100% plaća se 10.000,00 kn.

I protiv ovog rješenja žali se tuženica zbog pogrešne primjene materijalnog prava s prijedlogom da se rješenje preinači.

Žalba nije osnovana.

Naime, pravilno je ocijenio prvostupanjski sud da obveza tuženice na plaćanje pristojbe za žalbu protiv presude iznosi 10.000,00 kn, jer tuženica neosnovano navodi u žalbi da sudska pristojba ne može iznositi više od 5.000,00 kn i u tom smislu poziva na Tar. br. 1. ZSP-a, jer se to ograničenje glede visine sudskih pristojbi odnosi samo na tužbu i protutužbu, ali ne i na pravne lijekove, u konkretnom slučaju na žalbu protiv presude, zbog čega je trebalo žalbu odbiti i potvrditi prvostupanjsku odluku temeljem čl. 380. točka 2. ZPP-a. Odluka o trošku žalbenog postupka temelji se na odredbi čl. 166. st. 1. ZPP-a.

U Zadru, 26. ožujka 2018.

PREDSJEDNICA VIJEĆA

Blanka Pervan, v.r.

Za točnost otpravka - ovlaštteni službenik

